

Ιταλία: Αναρχικό Κομμουνιστικό Μανιφέστο (1927)

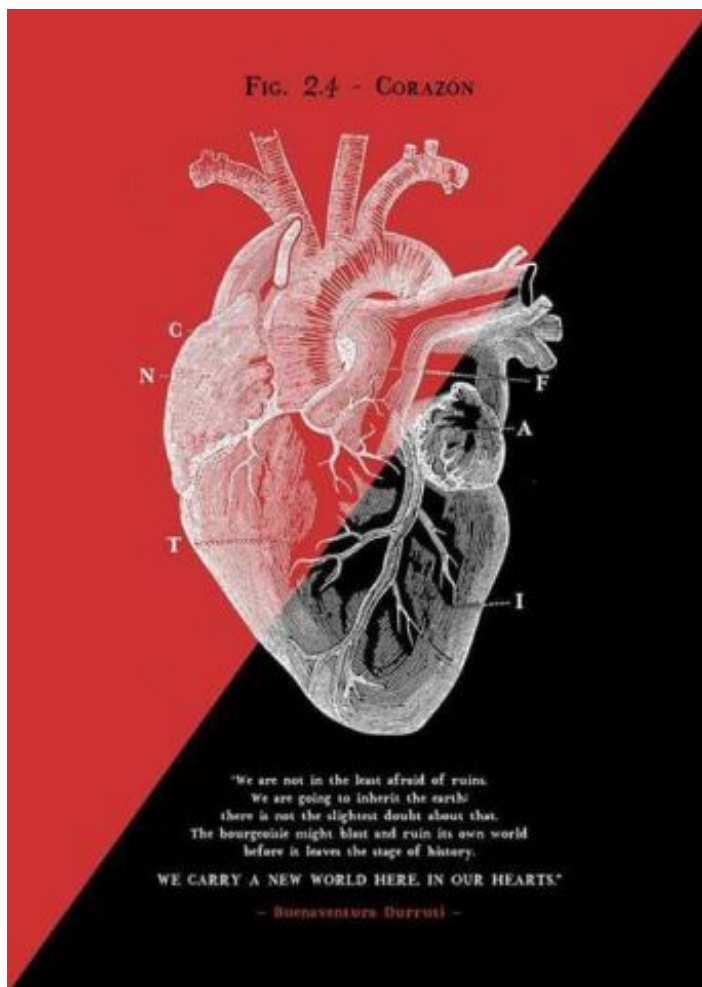
PERIODICO provo.gr/italian-anarchocommunist-manifesto-1927/

Vectrum

June 16, 2018

Από το Πρώτο Ιταλικό Τμήμα της Διεθνούς Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας

Σημείωση του μεταφραστή στην αγγλική γλώσσα: Η περίοδος που ακολούθησε τη Ρωσική επανάσταση σηματοδότησε μια μεγάλη αλλαγή για τους αναρχικούς αυτής της χώρας, πολλοί από τους οποίους διέφυγαν στη Γαλλία για να ξεφύγουν από τα καταπιεστικά καθεστώτα. Μία συμβολή στις συζητήσεις και τους διαλόγους στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος της εποχής ήταν η Οργανωτική Πλατφόρμα της Γενικής Ένωσης Αναρχικών – Σχέδιο, που εκπονήθηκε από μια ομάδα Ρώσων εξόριστων, συμπεριλαμβανομένου του Νέστορα Μαχνό. Μετά τη δημοσίευσή του, μια ομάδα Ιταλών αναρχικών ίδρυσε το 1ο Ιταλικό Τμήμα της προτεινόμενης Διεθνούς Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας (1). Το παρακάτω ντοκουμέντο, που χρονολογείται από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1920, είναι το μανιφέστο αυτού του ιταλικού τμήματος, ένα από τα μέλη του οποίου ήταν ο Giuseppe Bifulchi. Ο Bifulchi αργότερα αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Γαλλία και πήγε στο Βέλγιο όπου ίδρυσε το μηνιαίο περιοδικό "Bandiera Nera" ("Μαύρη Σημαία"). Κατά τα χρόνια της Ισπανικής Επανάστασης, ο Bifulchi πολέμησε ως διοικητής στην Ιταλική Φάλαγγα.



Αναρχικό Κομμουνιστικό Μανιφέστο (2)

Οι αναρχικοί κομμουνιστές συμφωνούν ομόφωνα ότι η αρχή της εξουσίας στην οποία βασίζονται τα σημερινά θεσμικά όργανα είναι η θεμελιώδης αιτία όλων των κοινωνικών δεινών και για το λόγο αυτό είναι σήμερα, αύριο και για πάντα ανειρήνευτοι εχθροί της πολιτικής εξουσίας (Κράτος), της οικονομικής εξουσίας (Κεφάλαιο) και της ηθικής και πνευματικής εξουσίας (Θρησκεία και Επίσημη Ηθική).

Κοντολογίς, οι αναρχικοί-κομμουνιστές είναι, αφενός, ενάντια σε όλες τις δικτατορίες πολιτικής, οικονομικής, επιστημονικής ή θρησκευτικής προέλευσης. Αφετέρου, είναι ειλικρινείς αγωνιστές μιας μορφής κοινωνικής οργάνωσης που βασίζεται στην ελεύθερη

ένωση των παραγωγών και των καταναλωτών με στόχο την καλύτερη ικανοποίηση των διαφόρων αναγκών της νέας κοινωνίας.

Είναι κομμουνιστές, διότι έχοντας εξετάσει προσεκτικά το κοινωνικό ζήτημα σε όλες τις πτυχές του, είναι της γνώμης ότι μόνο μια κοινωνία που θα βασίζεται στον ελευθεριακό κομμουνισμό θα είναι σε θέση να εγγυηθεί σε όλα τα μέλη της τη μεγαλύτερη ευημερία και ελευθερία.

Είναι επαναστάτες, όχι για φανατισμό και για δόξα, αλλά επειδή έχουν παρατηρήσει ότι οι μεταρρυθμίσεις είναι ψευδείς και στο έλεος των εκάστοτε ορέξεων των κυβερνώντων δυνάμεων. Αυτές οι εξουσίες, ακόμα και αν είναι δημοκρατικές, ενεργοποιούνται από αντιδραστικές δεσποτικές οικονομικές δυνάμεις, εμφανείς ή καλυμμένες, και μόνο μια αναρχική επανάσταση μπορεί να θέσει τέλος στην κυβέρνηση και την εκμετάλλευση του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο.

Είναι ατομικιστές, όχι με την έννοια του υπέρμετρου σεβασμού προς το άτομο -το οποίο αν και μπορεί να συγκαλυφθεί, είναι μια μορφή αυταρχισμού- αλλά επειδή είναι υποστηρικτές του κομμουνισμού για τον ίδιο λόγο που εγγυάται σε κάθε άτομο τη μεγαλύτερη φυσική, πνευματική και ηθική ανάπτυξη.

Είναι παιδαγωγοί, επειδή πιστεύουν ότι η καλύτερη πιθανότητα που έχει η Επανάσταση να φτάσει νωρίτερα, έχοντας επίσης μεγαλύτερη επίδραση, είναι άμεσα συνδεδεμένη με το επίπεδο της επαναστατικής κοινωνικής εκπαίδευσης κάθε ατόμου. Είναι πεπεισμένοι ότι η Επανάσταση θα είναι το λογικό φυσικό προϊόν μιας μεγάλης κλίμακας έκρηξης της συλλογικής εξέγερσης, που γίνεται συνειδητή από την ευρεία κατανόηση της αδικίας εκ μέρους του σημερινού καπιταλιστικού κοινωνικού συστήματος. Η εκπαίδευση αυτού του τύπου αποκλείει τη στοχαστική, φαινομενική, παθητική εκπαίδευση που αποτελεί αυτοσκοπό.

Κοινωνικό Πρόγραμμα

Ο αναρχικός κομμουνισμός, απαραίτητος για την υλοποίηση μιας κοινωνίας χωρίς εκμεταλλευτές και/ή εκμεταλλεόμενους, βασίζεται στην ελεύθερη συνεργασία των ατόμων για την ικανοποίηση των οικονομικών, πνευματικών και ηθικών τους αναγκών, αφού είναι σωστό οι οργανώσεις που γεννιούνται από την εργατική τάξη να ρυθμίζουν τη λειτουργία της κοινωνίας μετά την Επανάσταση.

Εμπνευσμένοι από αυτήν τη διαμόρφωση και την ανάπτυξη ενός συνεχώς αυξανόμενου αριθμού ενώσεων σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, οι αναρχικοί κομμουνιστές έχουν συνειδητοποιήσει ότι το πνεύμα του συνεταιρίζεσθαι και ο φεντεραλισμός είναι όλο και πιο κυρίαρχα στοιχεία λόγω του γεγονότος ότι ο πολιτικός και οικονομικός συγκεντρωτισμός δίνει πάντα τις πιο μέτριες απαντήσεις στις νέες ανάγκες της τεχνικής, επιστημονικής και κοινωνικής προόδου.

Ενθαρρυμένοι από μια παρόμοια ελευθεριακή τάση, οι αναρχικοί κομμουνιστές εξακολουθούν να υποστηρίζουν μια κοινωνική οργάνωση που θα εξελιχθεί μέσα στην Κομμούνια, έναν τοπικό δημογραφικό οικισμό αρκετά μεγάλο ώστε να μπορεί να ασκεί

αποτελεσματικά την κοινωνική αλληλεγγύη, οργανώνοντας την παραγωγή με ορθολογικό τρόπο και σε κάθε δραστηριότητά της να λαμβάνει υπόψη της την απαραβίαστη ελευθερία των ατόμων και των ενώσεων.

Η ελευθεριακή Κομμούνα, με τον τρόπο που την κατανοούν οι αναρχικοί κομμουνιστές, δεν είναι μια εκδοχή των σημερινών δημοτικών συμβουλίων ούτε είναι μια μικρογραφία οποιασδήποτε κυβέρνησης, αλλά ένα ηθικό και υλικό σύμφωνο που ενώνει τους κατοίκους μιας δεδομένης περιοχής σε ένα κοινό σχέδιο στον οικονομικό, πνευματικό και ηθικό τομέα, κάτι που μπορεί να επιτρέψει σε κάθε άτομο, ανεξάρτητα από το φύλο και την ηλικία, να απολαμβάνει το δικαίωμα της ελευθερίας και της ευημερίας, όσο φυσικά επιτρέπουν οι δυνατότητες της παραγωγής.

Οι σχέσεις μεταξύ των διαφόρων Κομμούνων μπορούν να αντιμετωπιστούν χωρίς περιττές, ακόμη και επικίνδυνες, παρεμβάσεις από τις κεντρικές, εθνικές και διεθνείς δυνάμεις, γνωρίζοντας ότι ο φεντεραλισμός αποτελεί βασική προϋπόθεση για τη διατήρηση της αρχής της ελευθερίας στην οποία θα στηριχθεί η νέα κοινοτική κοινωνία.

Χωρίς να θέλουμε να εμπλακούμε σε μακρόχρονες, ενοχλητικές λεπτομέρειες, οι οποίες σχεδόν πάντοτε καθίστανται άκυρες από την πραγματικότητα του αύριο, οι αναρχικοί κομμουνιστές, ως ένα μεγάλο μέρος του προ-επαναστατικού τους προγράμματος, θεωρούν επαρκείς τις γενικές γραμμές της ελευθεριακής Κομμούνας βασισμένες σε φεντεραλιστική ή σοβιετική (εννοώντας συμβουλευτική) συνεργασία, σοβιετική με την έννοια της αποκέντρωσης και ως μιας αυθόρμητης, συνειδητής φυσικής απορροής της τεχνικής και πολιτικής ικανότητας της εργατικής τάξης.

Οργάνωση

Οι προλεταριακοί συνασπισμοί για την άμυνα και την επίθεση εναντίον των θεσμισμένων εξουσιών οι οποίες έχουν ως ειδικό σκοπό τη διατήρηση της σημερινής κατάστασης εκμετάλλευσης και καταπίεσης δεν είναι πρόσφατες δημιουργίες. Είναι φυσικό αποτέλεσμα μιας επώδυνης μακροχρόνιας εμπειρίας, δεδομένου ότι η ατομική εξέγερση, αν και πάντοτε αξιοσημείωτη για το θάρρος, την ευγένεια και το πνεύμα θυσίας της, δεν μπορεί ποτέ να επηρεάσει τα όργανα της καταπίεσης που είναι οργανωμένα και δεν μπορούν ποτέ να έρθουν κοντά στην πραγματοποίηση οποιασδήποτε κοινωνικής βελτίωσης ή μετασχηματισμού.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι αναρχικοί κομμουνιστές δεν είναι ικανοποιημένοι με την απλή διακήρυξη της καλοσύνης των ελευθεριακών αρχών τους, αλλά μάλιστα ενώνονται σε ομάδες, ομοσπονδίες, εθνικές συνδικαλιστικές οργανώσεις και διεθνείς ενώσεις, προκειμένου να αντισταθούν καλύτερα και να επιτύχουν το ενιαίο ηθικό και υλικό μέτωπο ενάντια στις δυνάμεις της καταστολής και της εκμετάλλευσης. Με αυτόν τον τρόπο μπορούν να προκαλέσουν, στο εγγύς μέλλον, τον τεράστιο, τραγικό και επίπονο επίλογο αυτού του αμείωτου ταξικού πολέμου, την ελευθεριακή Επανάσταση, ώστε να φέρουν ένα οριστικό τέλος στην ύπαρξη όλων των τάξεων.

Η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα καταστολής τέτοιων συνδικάτων σε κάθε τόπο και χρόνο από κυβερνήσεις όλων των τύπων, αλλά το μοναδικό γεγονός ότι αποτελούσαν έναν ενιαίο, σταθερό στόχο που είναι ισχυρότερος από την καπιταλιστική βία (και θα

συνεχίσουν να το κάνουν), ενθαρρύνει τους αναρχικούς κομμουνιστές να επιμείνουν στην πορεία τους, τη μόνη που μπορεί να διοχετεύσει τις δυνάμεις της εκμετάλλευσης προς την απελευθερωτική Επανάσταση.

Όσον αφορά την οργάνωση, η σημερινή γενιά αναρχικών κομμουνιστών είναι σίγουρα ομόφωνη στην αναγνώριση του ότι μέχρι στιγμής οι προκάτοχοί τους έχουν κάνει πολύ λίγα πράγματα για να το συνειδητοποιήσουν, δεδομένης της σκληρής, διαρκούς αντίδρασης της οποίας υπήρξαν θύματα και της έλλειψης ιδεολογικής ενότητας του αναρχισμού, η οποία επιτρέπει τη φυσική ενότητά τους και παρά την λαϊκή αηδία με την κοινοβουλευτική φάρσα και την αναμφισβήτητη αποσύνθεση του μπολσεβικισμού, ο αναρχισμός δεν θα μπορέσει να βρει το δρόμο του στις καρδιές των εργατικών μαζών, των μόνων που μπορούν να επιφέρουν την επανάσταση.

Αλλά μετά τον πόλεμο, ο φασισμός και, πάνω απ' όλα, τα επώδυνα διδάγματα της Ρωσικής επανάστασης του 1917-1919 (όπου ο αναρχισμός έπαιξε δευτερεύοντα ρόλο από κοινωνική άποψη, παρά τη σημαντική πνευματική του ανάπτυξη και τις αμέτρητες θυσίες του, αλλά κυρίως λόγω της χρόνιας αποδιοργάνωσής του, τόσο στα εποικοδομητικά όσο και, συχνά, στα καταστρεπτικά της προγράμματα σύμφωνα με τους περισσότερους εμπλεκόμενους ελευθεριακούς στο ρωσικό κίνημα), αναδύθηκε μεταξύ των αναρχικών κομμουνιστών από όλες τις χώρες μια συγκεκριμένη ιδέα για την αναγκαιότητα και τους στόχους της αναρχικής οργάνωσης, βασισμένης σε ενιαία, ιδεολογική και τακτική αρχή, αποκλείοντας την απροθυμία που μυρίζει ο κάθε βυζαντινισμός και ορισμένες ιδεολογικές και τακτικές επιφυλάξεις που είναι τα πιο αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά της αστικής σοσιαλιστικής δημοκρατίας.

Αφήστε αυτή την τάση να αναπτυχθεί και να θριαμβεύσει, διότι εάν επιδιώξουμε την περαιτέρω ανάπτυξη του αναρχισμού ως ρεύμα λαϊκής απελευθέρωσης και χειραφέτησης, είναι σωστό να περιμένουμε μέχρις ότου οι αναρχικοί κομμουνιστές μπορέσουν να αντιταχθούν στους αυταρχικούς συνασπισμούς με έναν ισχυρό, σταθερό ελευθεριακό συνασπισμό με ένα ομοιογενές πρόγραμμα καταστροφής και ανοικοδόμησης και ομοιογενείς τακτικές.

Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να υπάρξει πλήρης συμμετοχή στην κοινωνία όλων εκείνων των εργαζόμενων μαζών που έχουν ξεγελαστεί από τα καθημερινά φέματα του αστικού Τύπου και από κάποια επαναστατική δημαγωγία και που συνεχίζουν να αγνοούν, να παρανοούν, ακόμη και να αγνοούν το ιδανικό για το οποίο τόσοι πολλοί έχουν θυσιάσει και συνεχίζουν να θυσιάζουν τη ζωή τους, την ελευθερία τους και μια ευτυχισμένη ζωή.

1ο Ιταλικό Τμήμα της Διεθνούς Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας

Σημειώσεις:

1) A. DADÀ, L'anarchismo in Italia: fra movimento e partito, Μιλάνο 1984.

2) Το Μανιφέστο είναι στο IISGA, Fondo U. Fedeli, b. 175, και επίσης στο A. DADÀ, οππ.

***Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "The Northeastern Anarchist", τεύχος, 2004. Αγγλική μετάφραση: Nestor McNab. Ελληνική μετάφραση: Ούτε Θεός–Ούτε Αφέντης.**